

मीठे बच्चे- तिमी धन्दा हो मनुष्यलाई जगाउने, मार्ग बताउने। जति तिमी देही-अभिमानि बनेर बाबाको परिचय दिन्छौ त्यति कल्याण हुन्छ।”

प्रश्न:- गरिब बच्चाहरू आफ्नो कुन विशेषताका आधारमा धनवान भन्दा अगाडि जान्छन्?

उत्तर:- गरिबहरूलाई दान पुण्यमा धेरै श्रद्धा हुन्छ। गरिबले भक्ति पनि लगनले गर्छन्। साक्षात्कार पनि गरिबहरूलाई हुन्छ। धनवानलाई आफ्नो धनको नशा हुन्छ। पाप धेरै हुन्छ त्यसैले गरिब बच्चाहरू उनीहरू भन्दा अगाडि जान्छन्।

गीत:- ओम् नमो शिवाय.....

ओम् शान्ति। तिमी माता-पिता हामी बालक तिमी... यो त अवश्य परमपिता परमात्माको महिमा गायन गरिएको हो। यो त स्पष्ट महिमा छ किनकि उहाँ रचयिता हुनुहुन्छ। लौकिक माता-पिता पनि बच्चाका रचयिता हुन्। पारलौकिक बाबालाई पनि रचयिता भनिन्छ। बन्धु, सहोदर... धेरै महिमा गायन गर्छन्। लौकिक पिताको यति महिमा हुँदैन। परमपिता परमात्माको महिमा अलग्गै छ। बच्चाहरूले पनि महिमा गर्छन् ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ, नलेजफुल हुनुहुन्छ। उहाँमा सारा ज्ञान छ। ज्ञान कुनै शरीर निर्वाह गर्ने पढाइ होइन। उहाँलाई ज्ञानको सागर, नलेजफुल भनिन्छ। त्यसैले अवश्य उहाँसँग ज्ञान छ तर कुनचाहिँ ज्ञान? यो सृष्टिचक्र कसरी घुम्छ, त्यसको ज्ञान छ। त्यसैले उहाँ नै ज्ञानको सागर पतित-पावन हुनुहुन्छ। कृष्णलाई कहिल्यै पतित-पावन वा ज्ञानको सागर भनिदैन। उनको महिमा बिल्कुलै भिन्न छ। दुवैको महिमा यहाँ छ। शिवबाबाको पनि भारतवर्षमा महिमा छ। शिव जयन्ती पनि यहाँ मनाउँछन्। कृष्ण जयन्ती पनि मनाउँछन्। गीताको पनि जयन्ती मनाउँछन्। ३ जयन्ती मुख्य छन्। अब प्रश्न उठ्छ- पहिलो जयन्ती कसको भयो? शिवको वा कृष्णको? मनुष्यले त बिल्कुलै बाबालाई बिर्सिएका छन्। कृष्णको जयन्ती धेरै धूमधामसँग, प्यारसँग मनाउँछन्। शिव जयन्तीको विषयमा कसैलाई त्यति जानकारी छैन, न गायन नै छ। शिवले आएर के गर्नुभयो? उहाँको जीवनीको बारेमा कसैलाई थाहा छैन। कृष्णका विषयमा त धेरै कुरा लेखिदिएका छन्। गोपिनीहरूलाई भगाए, यसो गरे। कृष्णको चरित्रका विषयमा एक पत्रिका पनि निकाल्छन्। शिवको चरित्र आदि केही छँदै छैन। कृष्णको जयन्ती कहिले भयो फेरि गीताको जयन्ती कहिले भयो? कृष्ण ठूलो भएपछि पो ज्ञान सुनाउँथे। कृष्णको बचपनलाई त देखाउँछन्, टोकरीमा राखेर लिएर गए। ठूलो अवस्थाको देखाइन्छ, रथमा खडा छन्। चक्कर चलाउँछन्। १६-१७ वर्षका होलान्। बाँकी चित्र सानो अवस्थाको देखाउँछन्। अब गीता कहिले सुनाए? त्यसै समयमा त सुनाएका होइनन् होला। जब लेख्छन् फलानीलाई भगाए, यसो गरे। त्यतिबेला त ज्ञान दिन शोभा हुँदैन। ज्ञान त पाको भएपछि सुनाउँछन्। गीता पनि अलि पछि सुनाएको हुनुपर्छ। अब शिवले के गर्नुभयो केही थाहा छैन। अज्ञान निद्रामा सुतेका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो जीवनीको बारेमा कसैलाई थाहा छैन। मैले के गरेँ? मलाई नै पतित-पावन भन्छन्। म आउँछु, साथमा गीता पनि हुन्छ। म साधारण वृद्ध अनुभवी तनमा आउँछु। शिव जयन्ती तिमीले यहाँ नै मनाउँछौ। कृष्ण जयन्ती, गीता जयन्ती- यी तीन मुख्य हुन्। रामको जयन्ती त पछि हुन्छ। यतिबेला जुन कुरा हुन्छ त्यो पछि मनाइन्छ। सत्ययुग त्रेतामा जयन्ती आदि हुँदैनन्। सूर्यवंशीबाट चन्द्रवंशीले वर्सा लिन्छन्, अरु कसैको महिमा हुँदैन। केवल राजाहरूको राज्याभिषेक मनाउँछन्। जन्मदिन त आजकल सबैले मनाउँछन्। त्यो त सामान्य कुरा भयो। कृष्णले जन्म लिए, ठूला भएपछि राज्य चलाए। यसमा महिमाको त कुनै कुरा छैन। सत्ययुग त्रेतामा सुखको राज्य चल्यो। त्यो राज्य कहिले, कसरी स्थापना भयो! यो तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! म कल्प-कल्प, कल्पको संगमयुगमा आउँछु। कलियुग हो पतित दुनियाँ। सत्ययुग हो पावन दुनियाँ। म पिता पनि हुँ। तिमी बच्चाहरूलाई वर्सा पनि दिन्छु। कल्प पहिला पनि तिमीलाई वर्सा दिएको थिएँ। त्यसैले तिमीले मनाउँदै आएका छौ। तर नाम बिर्सिएकाले कृष्णको नाम राखिदिएका छन्। सबैभन्दा ठूला त शिव नै हुनुहुन्छ नि। पहिला त उहाँको जयन्ती हुनुपर्छ अनि साकार मनुष्यको होस्। आत्माहरू त सबै वास्तवमा मोर्छिबाट आउँछन्। मेरो पनि अवतरण हुन्छ। कृष्णले आमाको गर्भबाट जन्म लिए, पालना लिए। सबै पुनर्जन्ममा आउँनेपर्छ। शिवबाबाले पुनर्जन्म लिनुहुन्न। आउनु त हुन्छ नि। यी सबै कुरा बाबाले बसेर सम्झाउनु हुन्छ। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको त्रिमूर्ति देखाउँछन् नि। ब्रह्माद्वारा स्थापना किनकि शिवको त आफ्नो शरीर छैन।

स्वयं बसेर बताउनु हुन्छ- म यिनको वृद्ध तनमा आउँछु। यिनले आफ्नो जन्मको बारेमा जानेका छैनन्। यिनको धेरै जन्मको अन्त्यको यो जन्म हो। सबैभन्दा पहिला बुझाउनु पर्छ- शिव जयन्ती ठूलो वा कृष्ण जयन्ती ठूलो? यदि कृष्णले गीता सुनाएको भए त गीता जयन्ती कृष्णको धेरै वर्षपछि हुन सक्थ्यो, जब कृष्ण ठूला हुन्थे। यी सबै बुझ्नु पर्ने कुरा हुन्। तर वास्तवमा शिवजयन्ती पछि हुन्छ गीता जयन्ती। यो प्वाइन्ट पनि बुद्धिमान् राख्नु छ। प्वाइन्ट त धेरै छन्। नोट नगरिकन याद रहन सक्दैन। बाबा यति नजिक हुनुहुन्छ, उहाँका रथ हुन्, उनले पनि भन्छन्- सबै प्वाइन्टहरू समयमा याद आओस्, त्यो मुश्किल छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- सबैलाई दुई पिताको रहस्य सम्झाऊ। शिव बाबाको जयन्ती मनाउँछन्, अवश्य आउनु हुन्छ। जसरी क्राइस्ट, बुद्ध आदि आएर आफ्नो धर्म स्थापना गर्छन्। आत्मा आएर प्रवेश गरेर धर्म स्थापना गर्छन्। उहाँ हुनुहुन्छ स्वर्ग स्थापना गर्ने परम पिता, सृष्टिका रचयिता। अवश्य नयाँ सृष्टि रचनुहुन्छ। पुरानो कहाँ रचनुहुन्छ र? नयाँ सृष्टिलाई स्वर्ग भनिन्छ, अहिले हो नर्क। बाबा भन्नुहुन्छ- म कल्प-कल्प संगममा आएर तिमी बच्चाहरूलाई राजयोगको ज्ञान दिन्छु। यो हो भारतवर्षको प्राचीन योग। कसले सिकाउनु भयो? शिवबाबाको नाम त हटाइदिएका छन्। एक त भन्छन्- गीताका भगवान श्री कृष्ण र विष्णु आदिको नाम राखिदिएका छन्। शिवबाबाले राजयोग सिकाउनु भएको थियो। कसैलाई थाहा छैन। शिव जयन्तीलाई निराकारको जयन्ती नै देखाउँछन्। उहाँ कसरी आउनु भयो? आएर के गर्नु भयो? उहाँ त सबैका सद्गतिदाता, मुक्तिदाता, गाइड हुनुहुन्छ। अहिले सबै आत्माहरूलाई गाइड चाहिन्छ, परमात्मा। उहाँ पनि आत्मा हुनुहुन्छ। जसरी मनुष्यको गाइड पनि मनुष्य हुन्छन् त्यस्तै आत्माहरूको गाइड पनि आत्मा हुनुपर्छ। उहाँलाई त परम आत्मा नै भनिन्छ। मनुष्यले त सबै पुनर्जन्म लिएर पतित बन्छन्। फेरि पावन बनाएर फर्काएर कसले लिएर जान्छ? बाबा भन्नुहुन्छ- म नै आएर पावन बन्ने युक्ति बताउँछु। तिमीले मलाई याद गर। कृष्णले त भन्न सक्दैनन् देहको सम्बन्धलाई छोड। उनले त ८४ जन्म लिन्छन्। सबै सम्बन्धमा आउँछन्। बाबाको आफ्नो शरीर छैन। तिमीलाई यो रूहानी यात्रा बाबाले सिकाउनु हुन्छ। यो हो रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूप्रति रूहानी ज्ञान। कृष्ण कसैका रूहानी पिता कहाँ हुन् र! सबैको रूहानी पिता म नै हुँ। म नै गाइड बन्न सक्छु। मुक्तिदाता, गाइड, आनन्दको सागर, शान्तिको सागर, सदा पावन सबै मलाई नै भन्छन्। अहिले तिमी आत्माहरूलाई ज्ञान दिइरहेको छु। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले यस शरीरद्वारा तिमीलाई दिइरहेको छु। तिमीले पनि शरीरद्वारा ज्ञान लिइरहेका छौ। उहाँ हुनुहुन्छ परम पिता। उहाँको रूप पनि बताइएको छ। जसरी आत्मा बिन्दु छ, त्यस्तै परमात्मा पनि बिन्दु हुनुहुन्छ। यो कुदरत हो नि। वास्तवमा सबैभन्दा ठूलो कुदरत यो हो नि। यति सानो तारामा ८४ जन्मको पार्ट छ। यो हो कुदरत। बाबाको पनि ड्रामामा पार्ट छ। भक्ति मार्गमा पनि तिमी सेवा गर्नुहुन्छ। तिमी आत्मामा ८४ जन्मको पार्ट अविनाशी छ, यसलाई भनिन्छ कुदरत, यसको वर्णन कसरी गर्ने? यति सानो आत्मा छ। यी कुरा सुनेर अचम्म मान्छन्। आत्मा हो नै तारा समान। ८४ जन्म पूरा रूपमा भोग्छ। सुख पनि उसले पूरा भोग्छ। यो हो कुदरत। बाबा पनि आत्मा हुनुहुन्छ, परम आत्मा। उहाँमा सारा ज्ञान भरिएको छ, जुन बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। यो हो नयाँ कुरा। नयाँ मनुष्यले सुनेर भन्छन्- यिनीहरूको ज्ञान त कुनै शास्त्र आदिमा पनि छैन। फेरि पनि जसले कल्प पहिला सुनेका थिए, वसी लिएका थिए, उनै आइरहन्छ। समय लाग्छ। प्रजा धेरै बन्छन्। त्यो त सहज छ। राजा बन्नमा मेहनत छ। मनुष्य, जसले धेरै दान गर्छन् उनीहरूले राजाई घरमा जन्म लिन्छन्। गरिब पनि आफ्नो हिम्मत अनुसार जे जति दान गरेका हुन्छन्, त्यसै अनुसार राजा बन्छन्। जो पूरा भक्त हुन्छन् उनीहरूले दानपुण्य पनि गर्छन्। धनवानद्वारा धेरै पाप हुन्छ। गरिबहरूमा धेरै श्रद्धा हुन्छ। उनीहरूले धेरै प्यारसँग अलिकति पनि दान गर्छन् भने धेरै मिल्छ। गरिबले भक्ति पनि धेरै गर्छन्। दर्शन दिनुहोस् नत्र हामीले गला नै काटिदिन्छौं। धनवानले यसो गर्दैनन्। साक्षात्कार पनि गरिबहरूलाई नै हुन्छ। उनीहरूले नै दानपुण्य गर्छन्, राजा पनि उनीहरू बन्छन्। पैसा हुनेलाई अहंकार हुन्छ। यहाँ पनि गरिबहरूलाई २१ जन्मसम्म सुख मिल्छ। गरिब धेरै छन्। धनवानहरू अन्त्यमा आउँछन्। त्यसैले भारतवर्ष जुन यति उच्च थियो त्यो फेरि यति गरिब कसरी भयो? तिमीले जानेका छौ- भूकम्प आदिमा सबै महल आदि नष्ट हुन्छन् त्यसैले गरिब हुन्छ। रावण राज्य भएपछि हाहाकार हुन्छ फेरि यस्ता चीज रहन सक्दैनन्। सबै चीजको आयु त हुन्छ नै। त्यहाँ जसरी मनुष्यको आयु धेरै हुन्छ, त्यसैगरी भवनको पनि अवधि धेरै हुन्छ। सुनका, मार्बलका ठूला ठूला भवनहरू बन्दै जान्छन्। सुनका त अझै बलिया हुन्छन्। नाटकमा पनि देखाउँछन् नि- लडाई हुन्छ, भवन भत्किन्छन्। फेरि बन्छन्। उनको बनावट यस्तो हुन्छ। यी जुन स्वर्गका महल आदि बनाउँछन्, मिस्त्रीहरूले कसरी भवन बनाउँछन् त्यो त देखाउँदैनन्। हो, सम्झिन्छन्- उनै भवन होलान्। पछि गएर तिमीलाई साक्षात्कार हुन्छ। यस्तो विवेकले भन्छ। यी कुरासँग बच्चाहरूको सम्बन्ध छैन। बच्चाहरूले त पढाइ पढ्नुपर्छ। स्वर्गको मौलिक बन्नु छ। स्वर्ग र नर्क कति पटक बितेको छ। अहिले दुवै बितेका छन्। अहिले हो संगम।

सत्ययुगमा यो ज्ञान हुँदैन। यतिबेला तिमी बच्चाहरूलाई पूरा ज्ञान छ। लक्ष्मी-नारायणलाई कसले दिनु भएको थियो? अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ। यिनीहरूले यो वर्सा कोसँग पाए। यहाँ पढाइ पढेर स्वर्गको मालिक बन्छन्। फेरि उहाँ गएर महल आदि बनाउँछन्। सर्जनले पनि ठूला-ठूला अस्पताल बनाउँछन् नि।

बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई दिनदिनै राम्रा राम्रा प्वाइन्टहरू सुनाइरहनु भएको छ। तिम्रो धन्दा नै हो- मनुष्यलाई जगाउनु, मार्ग बताउनु। जसरी बाबाले बसेर कति प्यारले सम्झाउनु हुन्छ। देह-अभिमानको आवश्यकता छैन। बाबालाई कहिल्यै पनि देह-अभिमान हुन सक्दैन। तिम्रीलाई देही-अभिमानी बन्नमा सारा मेहनत लाग्छ। जसले देही-अभिमानी बसेर बाबाको परिचय दिन्छन्, धेरैको कल्याण गर्छन्। पहिला देह-अभिमान आयो भने फेरि अरु विकार आउँछन्। लडाईं गर्नु, झगडा गर्नु, ठाँटसँग हिँड्नु देह-अभिमान हो। हुन त आफ्नो राजयोग हो, तैपनि धेरै साधारण रहनु पर्छ। अलिकति चीजमा पनि अहंकार आउँछ। घडी फेसनेवल देखेमा यो पहिरिऊ भन्ने दिल हुन्छ। ख्याल चलिरहन्छ। यसलाई पनि देह-अभिमान भनिन्छ। राम्रो महँगो चीज भयो भने सम्हाल्नु पर्छ। हरायो भने ख्याल चल्छ। अन्त्य समयमा जे याद आयो भने पनि पद भ्रष्ट हुन्छ। यो देह-अभिमानको बानी हो। फेरि सेवाको साटो बदनाम पनि अवश्य गर्नेछन्। रावणले तिम्रीलाई देह-अभिमानी बनाएको छ। देख्छौ- बाबा कति साधारण रूपले चल्नुहुन्छ। सबैको सेवा हेरेन्छ। महारथी बच्चाहरूले आफ्नो सो गर्नुपर्छ। महारथीहरूलाई नै लेखिन्छ- तिमिले फलाना ठाउँमा गएर भाषण गर। एक अर्कालाई बोलाउँछन्। तर बच्चाहरूमा धेरै देह-अभिमान हुन्छ। भाषण गर्नमा त धेरै राम्रा छन् तर आपसमा रूहानी स्नेह हुँदैन। देह-अभिमानले मनमुटाव गराइदिन्छ। कुनै कुरामा तुरुन्तै रिसाउनु- यो पनि हुनु हुँदैन। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- कसैले पनि केही कुरा सोध्नु छ भने बाबासँग आएर सोध्नु। कसैले भन्छन्- बाबा हजुरका कति बच्चाहरू छन्? भन्छु- बच्चाहरू त अनगिन्ती छन् तर कोही कपुत, कोही सपुत राम्रा राम्रा छन्। यस्तो बाबाको त आज्ञाकारी, वफादार बन्नुपर्छ नि। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) देह-अभिमानमा आएर कुनै पनि प्रकारको फेशन गर्नु हुँदैन। धेरै सोख राख्नु हुँदैन। एकदम साधारण भएर चल्नु छ।

२) आपसमा धेरै रूहानी स्नेहपूर्वक चल्नुपर्छ, कहिल्यै पनि नुनपानी बन्नु हुँदैन। बाबाको सपुत बच्चा बन्नुपर्छ। अहंकारमा कहिल्यै पनि आउनु हुँदैन।

वरदान:- समर्पणताद्वारा बुद्धिलाई स्वच्छ बनाउने सर्व खजानाहरूले सम्पन्न भव ज्ञानको, श्रेष्ठ समयको खजाना जम्मा गर्नु वा स्थूल खजानालाई एकबाट लाख गुणा बनाउनु अर्थात् जम्मा गर्नु... यी सबै खजानाहरूमा सम्पन्न बन्ने आधार हो स्वच्छ बुद्धि र सच्चा दिल। तर बुद्धि स्वच्छ तब बन्छ, जब बुद्धिद्वारा बाबालाई चिनेर, उहाँ बाबाको अगाडि समर्पण गरिदैं। शूद्र बुद्धिलाई समर्पण गर्नु अर्थात् दिनु नै दिव्य बुद्धि लिनु हो।

स्तोत्र:- “एक बाबा दोस्रो न कोही” यस विधिद्वारा सदा उन्नति गर्दै जाऊ।